ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 812	Τῆς ἁγ. πρωτομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Θέκλης 24 Σεπτεμβρίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ παρθενομάρτυς ἁγία Θέκλα

ΣΗΜΕΡΑ, ἀγαπητοί μου, ἑορτάζει ἡ παρθενομάρτυς ἁγία Θέκλα. Ἂς δοῦμε δι' ὀλίγων τὸν βίο της.

Γεννήθηκε τὸν πρῶτο μετὰ Χριστὸν αἰῶνα, στοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους. Πατρίδα της εἶνε τὸ Ἰκόνιο, ἀρχαία πόλις τοῦ ἑλληνισμοῦ. Ἡ Θέκλα ἦταν μιὰ κοπέλλα ὡραία, πλούσια, εὐγενής, μορφωμένη, καὶ εἶχε ἀρραβωνιαστῆ ἕναν πλούσιο νέο ποὺ τὸν λέγανε Θάμυρι.

Στὸ Ἰκόνιο τότε ὅλοι ἦταν εἰδωλολάτρες· στὸ σκοτάδι τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας ζούσανε. Ἀλλὰ ἦρθε κ' ἐκεῖ τὸ φῶς. Ποιός τὸ ἔφερε; Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ποὺ πῆγε ἐκεῖ.

Ἐκεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος δίδασκε τὰ αἰώνια λόγια τοῦ Ναζωραίου. Ὅτι ὑπάρχει Θεός, Θεὸς τρισυπόστατος· Πατήρ, Υἱός, καὶ ἅγιον Πνεῦμα. Ὅτι ὁ Χριστός, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς ἁγίας Τριάδος, κατέβηκε στὴ γῆ. Πῆρε σάρκα ἀπὸ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ γεννήθηκε, βαπτίσθηκε, πῆγε στὴν ἔρημο, πολέμησε τοὺς σατανᾶδες καὶ νίκησε. Δίδαξε τὰ ὡραῖα του λόγια, σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε τὴν τρίτη ἡμέρα. Εἶνε ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας μας, *«καὶ πύλαι ᾅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς»* (Ματθ. 16,18). Δίδασκε, ὅτι μέσα στὴν Ἐκκλησία συνεχίζεται τὸ ἔργο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τὰ ἅγια μυστήρια. Πιστεύεις στὰ μυστήρια; καλῶς· ἂν δὲν πιστεύῃς, δὲν εἶσαι Χριστιανός. Ἕνα δὲ ἀπὸ τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας εἶνε καὶ ὁ γάμος. Χωρὶς εὐλογία τῆς Ἐκκλησίας ὁ γάμος δὲν εἶνε γάμος. Γιατὶ ἔτσι καὶ τὰ ζῷα «παντρεύονται»· εἶνε παγκόσμιος νόμος ἡ ἀναπαραγωγὴ στὴ φύσι.

Κάνω ἐδῶ μιὰ παρένθεσι. Ἐγὼ ἀπεκάλεσα τὸν πολιτικὸ «γάμο» γαϊδουρόγαμο· καὶ γαϊδουρόγαμος εἶνε· γιατὶ εἶνε χωρὶς εὐλογία. Ὁ γάμος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει εὐλογία. Δὲν πιστεύω κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ ἔκανε πολιτικὸ «γάμο». Κανεὶς νὰ μὴν κάνῃ τέτοιο «γάμο». Ὁ τίμιος γάμος τῆς Ἐκκλησίας εἶνε *«μυστήριον μέγα»*, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Ἐφ. 5,32).

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ κάτι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ γάμο. Ποιό εἶνε; Προσέξατε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο; (βλ. Ματθ. 25,1-13). Τὸ θέμα του εἶνε μία λέξι. Ἀσήμι εἶνε ὁ γάμος, χρυσάφι καὶ διαμάντι εἶνε αὐτὸ τὸ ἄλλο, παραπάνω ἀπὸ τὸ γάμο. Ποιό εἶνε; Εἶνε **ἡ παρθενία**. Ὦ ἡ παρθενία! μεγάλο, ἀνεκτίμητο πρᾶγμα. Ὁ νέος ἄνθρωπος, ἄντρας ἢ γυναίκα, ποὺ θέλει ν' ἀφοσιωθῇ ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ στὸ Θεό, νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ, νὰ τὸν ὑμνῇ, νὰ εἶνε τρόπον τινὰ ἕνας ἄγγελος ἐπίγειος, πρέπει νά 'νε παρθένος.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα δίδασκε ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τὰ δίδασκε μὲ χάρι, ὄχι ὅπως ἐμεῖς. Ὅποιος ἄκουγε τὸν Παῦλο, νόμιζε ὅτι εἶνε ἄγγελος ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὰ οὐράνια· νόμιζε ὅτι ἀπὸ τὴ γλῶσσα του τρέχει μέλι γλυκύτατο· *«ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγιά σου, ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου»* (Ψαλμ. 118,103).

Μέσα στὸ ἀκροατήριο τοῦ Παύλου ἦταν καὶ ἡ Θέκλα, ποὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένη. Ὅταν ἄκουσε τὰ θεϊκά του λόγια, μέσα στὴν ψυχή της ἄναψε ὁ ἔρωτας γιὰ τὰ οὐράνια. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη πῆρε ἀπόφασι, ν' ἀφοσιωθῇ στὸ Θεό, νὰ μείνῃ παρθένος· δὲν ἤθελε πλέον νὰ κάνῃ γάμο.

Τὸ ἔμαθε ὁ ἀρραβωνιαστικός της καὶ ἔκλαιγε μπροστά της. Τὴν πίεσε ἡ μάνα, ὁ πατέρας, τὰ πεθερικά, ὅλοι. Ἀλλὰ ἡ Θέκλα τίποτα. Ἐγὼ τὸν Χριστὸν ἀγαπῶ παραπάνω ἀπ' ὅλους, ἔλεγε· καὶ ἤθελε νὰ μείνῃ παρθένος.

Γι' αὐτὸ τὴ μίσησαν καὶ τὴν κατήγγειλαν στοὺς εἰδωλολάτρες. Τὴν ἔπιασαν καὶ τὴν πῆγαν στὸ δικαστήριο. Τῆ ρωτᾶνε·

—Πιστεύεις στὸ Χριστό;

—Πιστεύω. Τὸν ἀγαπῶ πάνω ἀπ' ὅλους καὶ

ἀπ' ὅλα. Εἶνε τὸ πιὸ ἀγαπητὸ πρόσωπο. Κι ὅποιος δὲν ἀγαπάει τὸ Χριστό, δὲν ἀξίζει νὰ ζῇ.

—Δὲν τὸν ἀρνεῖσαι; λέει ὁ δικαστής· δὲν θὰ τὸν βλαστημήσῃς;

—Ὄχι, ποτέ!

Τότε ἄρχισε τὸ μαρτύριο. Ἀνάψανε φωτιὰ καὶ τὴ βάλανε μέσα· δὲν κάηκε! (ἂς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμά τους· ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι ἡ θρησκεία μας κάνει θαύματα). Τὴ ρίξανε σὲ πεινασμένα θηρία· δὲν ἔπαθε τίποτα.

Μετὰ πῆρε τὸ ῥαβδί της, καὶ φεύγοντας ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, πήγαινε παντοῦ καὶ κήρυττε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Χιλιάδες ἄνθρωποι, ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, πίστεψαν ἀπὸ τὸ κήρυγμά της.

Τέλος ἡ ἁγία Θέκλα μαρτύρησε. Καὶ σήμερα εἶνε μεταξὺ τῶν ἁγίων καὶ τῶν μαρτύρων τῆς πίστεώς μας. Στὶς 24 Σεπτεμβρίου ὥρισε ἡ Ἐκκλησία μας νὰ ἑορτάζεται ἡ μνήμη της.

* * *

● Τώρα ὅμως ἡ ἁγία Θέκλα εἶνε λυπημένη καὶ κλαίει. Γιατί; Γιατὶ εἶνε πλέον μόνη, ὁλομόναχη. Δὲν ἔχει συντροφιὰ στὸν αἰῶνα αὐτόν. Κλαίει, γιατὶ καμμιὰ τώρα γυναίκα δὲν θέλει νὰ μείνῃ παρθένος καὶ ν' ἀφοσιωθῇ στὸ Θεό. Παντρειά θέλουν. Ἀπὸ τὶς τόσες κοπέλλες καμμιὰ δὲν συγκινεῖ ἡ παρθενία. Κι ἂν μέσα στὶς χιλιάδες παρουσιαστῇ κανένα κορίτσι καὶ πῇ, Θέλω νὰ μονάσω, θέλω **νὰ γίνω καλόγρια**, νὰ γίνω σὰν τὴν ἁγία Θέκλα καὶ τὶς ἄλλες ἅγιες παρθένες, ὦ τότε σηκώνεται θύελλα μέσα στὸ σπίτι καὶ ἀπειλοῦν.

Δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια ποὺ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη —μία μέσα στὶς χιλιάδες—, ἔφυγε γιὰ τὸ μοναστήρι. Πῆγε ὁ πατέρας καὶ εἶπε· Θὰ βάλω βόμβα νὰ σᾶς τινάξω στὸν ἀέρα, ἂν δὲ μοῦ δώσετε τὸ κορίτσι... Καὶ αὐτὸς λέγεται Χριστιανός... Μπράβο! Ψεύτης εἶνε· δὲν ἔχει τίποτε ἱερὸ καὶ ὅσιο. Ἐνῷ ἔπρεπε νὰ χαρῇ, ποὺ τὸ κορίτσι του ἀφιερώνεται στὸ Θεό. Δὲ φωνάζουν ὅμως, δὲ διαμαρτύρονται, δὲν πᾶνε ν' ἀνατινάξουν μὲ βόμβες τὶς ντισκοτέκς. Ἐκεῖ δὲν πάει κανείς. Στὰ μοναστήρια εἶνε ἕτοιμοι νὰ πᾶνε νὰ τὰ τινάξουν στὸν ἀέρα, γιατὶ βρέθηκε μιὰ κοπέλλα νὰ πάῃ νὰ γίνῃ μοναχὴ καὶ ἀφιερωμένη στὸν Κύριο...

● Ἀλλὰ τέλος πάντων **θέλεις νὰ παντρευτῇς;** Πολὺ καλά. Κ' ἐσὺ ὅμως πάλι εἶσαι ὑποχρεωμένη μέχρι τὸ γάμο νὰ εἶσαι παρθένος, ὅπως λέει ἡ Ἐκκλησία μας. Ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι πάνω στὰ ψηλὰ βουνά. Ὅπως εἶνε τὸ χιόνι ἄγγιχτο, κ' ἐσὺ κοπέλλα μου νὰ εἶσαι ἄγγιχτη, χέρι μὴ βάλῃ ἐπάνω σου κανένας.

Στὰ παλιὰ τὰ εὐλογημένα χρόνια ἀρραβωνιάζονταν καὶ ζοῦσαν ἐν παρθενίᾳ μέχρι τὸ γάμο. Καὶ στεφανώνονταν, ἀφοῦ νηστεύανε· καὶ μετὰ ἐπὶ τρεῖς μέρες δὲ σμίγανε. Ὦ γενεὰ τῶν προγόνων μας!... Τώρα; Κλαίω κι ἀναστενάζω. Διότι μόλις ἀρραβωνιαστοῦν, σμίγουν. Ἀλλ' ὅσοι σμίγουν ἔτσι, ἁμαρτάνουν.

—Μά, θὰ πῇς, εἶνε κακὸ τώρα αὐτό;

Θέλετε νὰ δῆτε τί κακὸ εἶνε; Σᾶς λέω κάτι ἀπὸ τὴν πεῖρα μου. Ἦρθε κάποτε στὴ μητρόπολι μιὰ ὡραία κοπέλλα καὶ μοῦ λέει·

—Θ' αὐτοκτονήσω. Θὰ πέσω στὸ ποτάμι τῆς Φλωρίνης νὰ πνιγῶ. Δὲ θέλω νὰ ζῶ.

—Γιατί, λέω, κοπέλλα μου; τί σοῦ συμβαίνει;

—Τὸν ἄτιμο, τὸν παλιάνθρωπο, τὸ κτῆνος!...

—Μὰ ποιός εἶνε αὐτός;

—Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, λέει.

—Μπᾶ! Τί σοῦ ἔκανε;

—Σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο ποὺ ἔχουμε, σμίξαμε. Οἱ μανάδες καὶ οἱ πατεράδες μᾶς σμίξανε τὴν πρώτη μέρα τοῦ ἀρραβῶνος μας. Καὶ τώρα εἶμαι ἔγκυος πέντ' - ἕξι μηνῶν. Ἀλλὰ ὁ ἄτιμος πῆρε ἀεροπλάνο κ' ἔφυγε στὴν Αὐστραλία...

Δὲν ἀκοῦμε τὴν Ἐκκλησία. Γι' αὐτὸ κλαίει σήμερα ἡ ἁγία Θέκλα, κλαῖνε οἱ ἅγιες, γιατὶ φύγαμε ἀπὸ τὸ δρόμο ποὺ μὲ τὸ αἷμα τους χάραξαν.

Κι ὄχι μόνο οἱ γυναῖκες. Καὶ οἱ ἄντρες. Αὐτοὶ εἶνε χειρότεροι. Ἄλλος καυχᾶται, ὅτι ἔχει πέντε γυναῖκες, ἄλλος ἕξι, ἄλλος δέκα. Ἄντε τώρα αὐτὸ τὸ κτῆνος νὰ κάνῃ γάμο. Γι' αὐτό διαλύονται οἱ γάμοι. Μόνο παρθένος ἄντρας καὶ παρθένα γυναίκα δημιουργοῦν ἱερὸ καὶ ἀκατάλυτο δεσμό. Καὶ τότε μόνο τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη χωρίζει τὸ ἀντρόγυνο. Ποῦ 'ν' τα τώρα αὐτά; Ἔρχεται ἡ συντέλεια τοῦ αἰῶνος, παιδιά. Γι' αὐτὸ κλαίει ποὺ ἔμεινε μόνη ἡ ἁγία Θέκλα.

Καὶ ποῦ εἶνε ἡ τιμή μας πρὸς αὐτήν; Ἔχετε ἀκούσει νὰ βαπτισθῇ κανένα κοριτσάκι μὲ τὸ **ὄνομα Θέκλα**; Μπράβο, τόσο τὴν τιμοῦμε. Τῆς γιαγιᾶς καὶ τοῦ παπποῦ τὰ ὀνόματα τὰ δίνουν σὲ παιδιά, ἀλλὰ τῆς ἁγίας Θέκλας;

* * *

Ταῦτα, ἀγαπητοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Τί ὑπολείπεται; Ὑπολείπεται νὰ μετανοήσουμε. Ἡ ἁγία Θέκλα μᾶς φωνάζει· Μετανοῆστε, ἄντρες γυναῖκες παιδιά, ἔρχεται καταστροφή· δὲ θὰ μείνῃ τίποτα. Γιατὶ εἴμεθα μοιχοὶ καὶ πόρνοι, ὅλα τὰ ἐγκλήματα τὰ κάνουμε.

Ἕνα λοιπὸν ὑπολείπεται· νὰ μετανοήσουμε, ὅπως ἡ Θέκλα, καὶ νὰ πιστεύσουμε στὸ Εὐαγγέλιο. Καὶ τότε θὰ ἔρθῃ ἡ εὐλογία, ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία. Πρώτη ἐκφώνησις Ι. ναοῦ Ἁγίας Θέκλης Μηλοχωρίου - Εορδαίας 24-9-1988. Καταγραφὴ καὶ ἀντιγραφὴ 24-9-2001